

ŠPORT IN TELESNA KULTURA

Kajakaši brez čolnov

Nedelja, 1. avgusta. Sava od tacenske zapornice do mostu je spet oživila. 99 tekmovalcev v kajaku in kanuju je pomerilo svoje moči za Veliko nagrado Rašice 76. Organizatorji, KKK (kajak kanu klub) Rašica so dobili to nagrado, pa čeprav le s točko prednosti. Seveda pa so prav tako vse pohvale vredne nekatere zelo dobre uvrstitve posameznikov iz tega kluba kot tudi izredno dobra organizacija tekme. Treba je namreč vedeti, da so nastopili tudi tekmovalci iz Avstrije (med njimi Norbert Sattler, eden najboljših kajakašev na divjih vodah na svetu), Češkoslovaške in Velike Britanije.

Prav ta in pa nekateri prejšnji uspehi so dali spodbudo za tale zapis o prizadevnih članih KKK Rašica iz Tacna. Uspehe ter probleme kluba je nanizal Janko Zajelšnik, tudi sam nekdanji tekmovalci, ki pa mu je poškodba preprečila, da bi nadaljeval športno kariero. Mogoče je prav zato z večjo vnemo prišel za delo, ki čaka predsednika kluba, ki čaka zagnanega športnega delavca, pa naj si bo na katerem koli področju ali panogi. Upamo si trditi, da je uspeh posameznega društva ali kluba v veliki meri odvisen od nekaj ljudi, ki posvetijo večino svojega prostega časa za delo z mladimi, za organizacijske probleme, za zbiranje materialnih sredstev, da so to ljudje, ki delajo zaradi srca, zaradi neke silne želje, kajti denar jim sploh ni pomemben.

Naj na hitro naštejemo nekaj bistvenih problemov, s katerimi se ukvarja KKK Rašica. Če vemo, da so bili lani njihovi tekmovalci državni prvaki, da so prejeli od SITKS Ljubljana-Siška le 27.000 din, od SITKS mesta Ljubljane še polovico te vsote ne, da pa oprema za enega tekmovalca stane najmanj 5.000 dinarjev, da morajo imeti vrhunski tekmovalci vsako leto nove čolne, če hočejo biti enakovredni ostalim, da se letos člani tega kluba niso mogli udeležiti državnega prvenstva v Makedoniji, ker preprosto niso imeli sredstev, da nekdanji tako slovit tacenska kajak-kanu proga izgublja na svojem ugledu, da na njej niti domači tekmovalci ne morejo normalno trenirati, ker so zapornice zaprte, vodostaj pa nizek, potem bi bilo vzrokov za pesimizem več kot preveč. Toda nekatere perspektive se le kažejo!

40 tekmovalcev je garancija, da kajakaški šport v teh krajih še ne bo izumrl. Mladi prihajajo sami v klub, toda letos je zaradi pomanjkanja čolnov izostala tudi že tradicionalna šola kajakaštva v Tacnu. Tone Čizman, nekdanji uspešen tekmovalci, danes vzgaja mlade ter kljub temu da imajo tekmovalci tega kluba najslabše čolne izmed vseh, ki danes v jugoslovanskem kajakaštvu na divjih vodah kaj pomenijo, pobirajo prva mesta. Dovolj zgovoren je podatek, da so na prvih letošnjih sedmih tekmah osvojili prvo mesto med ekipami.

Še nekaj besed o tacenski prog! Proga, na kateri je bilo sploh prvo poveljno svetovno prvenstvo v Jugoslaviji v katerikoli disciplini že leta 1955, danes ne ustreza več mednarodnim normam. Po besedah Janka Zajelšnika bi potrebovali 200 do 300.000 dinarjev, da bi namestili nekaj umetnih ovir in tako bi proga odgovarjala vsem normam, na njej bi lahko priredili tekmo za evropski pokal kajakašev, spet bi se zbrala vsa svetovna elita,

spet bi se ime Tacna poneslo po svetu... Toda, spet se pojavlja vprašanje, kje dobiti denar!

In še kratek pogled v prihodnost! V klubu nameravajo ustanoviti turistično sekcijo, v kateri bi se zbirali prijatelji kajakaškega športa, v klubu bi lahko dobili nekatere napotke glede veslanja z lastnimi čolni, organizirati nameravajo potovanja po slovenskih rekah. Kot prvo bo na vrsti potovanje od Tacna do Litije. Znano je, da ima čedalje več Slovencev lastne čolne in prav ti se bodo lahko združevali v tej sekciji. To bo tudi dokaz, da se tudi v kajakaštvu da ustvariti množičnost, da je tudi kajakaštvo lahko rekreativni šport. Če pogledamo še naprej, v klubu bi radi nabavili nekaj turističnih čolnov, ki bi jih izposojevali tako domačinom kot tujcem. Posebej slednji se precej zanimajo za tovrstno obliko preživljanja počitnic v naši deželi, nekateri celo sami prihajajo v klub z željo, da si izposodijo čoln. Toda čolnov ni, turizma ni, nezadovoljni so tako turisti kot tudi klubski delavci.

Prepričani smo, da jim bo tudi ta cilj uspelo uresničiti tako kot jim je uspelo zgraditi lastno stavbo, pa čeprav je okrog nje še cel kup problemov, saj nima ne vode, ne elektrike. To pa je spet zgodba za sebe...

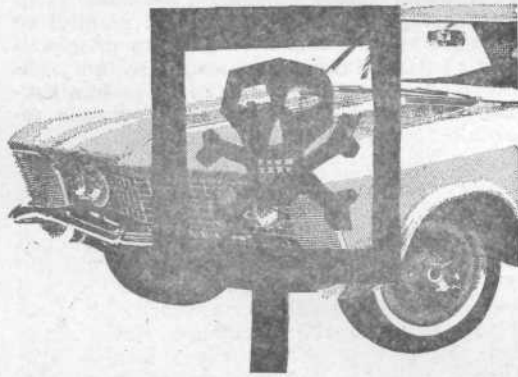

Skok Dušan (KKK Rašica) na tekmi za Veliko nagrado Rašica 76.

Ob koncu samo še misel, kako malo bi bilo treba nuditi tem požrtvovalnim športnim delavcem, pa ne bi obupavali nad položajem v kajakaštvu na divjih vodah. Kljub temu verjamemo, da bodo vztrajali, kajti volja je močnejša od najtežje prepreke!

F. Kmetič

Varno v šolo in domov!

SKRB ZA VARSTVO OTROK NA POTI V ŠOLO IN DOMOV

Prav nič, mislim, ne pretiravamo, če štejemo to skrb za eno najpomembnejših. In še tole: to ni samo skrb staršev, šole ali otrok samih, ampak slehernega udeleženca našega prometa, posebno motoriziranih.

S tem uvodnim razglabljanjem smo pravzaprav načeli problematiko, ki je prav sedaj v prvih šolskih dneh, tednih in mesecih najbolj aktualna. Kot rečeno, otroka moramo začeti sistematično vzgajati za varno vsakdanjo pot na relaciji dom—šola—dom ali kamorkoli že.

Že vrsto let nas prometno varnostne razmere ob začetku šolskega leta opozarjajo na to, da se prav v tem začetnem obdobju šolskega leta dogaja precej več prometnih nezgod otrok kot v drugih mesecih. Mimo tega nikakor ne smemo. Ne smemo dopustiti, da bi naši najmlajši že na prvem koraku v življenju omahnili pod kolesi prometa današnjega časa.

Prvih dni in tednov se najbolj bojimo. Posebno prvošolci se znajdejo v krogu, kjer vse vrvi okrog njih, so raztreseni misli, polni šolskih skrbi na poti itd. Taka je približno njihova spremljajoča fantazija na poti v ali iz šole. Vse to je več kot dovolj za nepreviden korak pred avtomobil.

Vedeti moramo, da so se prometno varnostne razmere od lanskega do letošnjega leta spremenile. Spremenile v toliko, da je prometa na enako širokih in enako zavarovanih cestah precej več in tako so tudi možnosti prometne nezgode neprevidnih otrok povečane.

Posebno moramo skrbno paziti, da bomo prvošolcu izbrali do šole najvarnejšo pot ne glede na to, če je morda malce daljša. Z njimi

»vadimo« hojo v šolo, se pravi, pokažimo jim kje in kako ter kdaj naj gredo čez cesto kako naj hodijo po cesti, ki nima pločnikov, kako naj ravnajo na križiščih. Poučimo jih kakšne nevarne situacije lahko nastanejo in kako naj se jih izogiblje. Tudi otroke kolesarje, zlasti mlajše opozorimo, predvsem jim povejmo, da kolesarska izkaznica še ni popolno jamstvo varne vožnje.

Približuje se jesenski čas, dan se hitro krajša. Otroci se bodo zaradi tega marsikje znašli na poti v šolo v času slabe vidljivosti. Zelo koristno je, pa tudi sicer je pametno, da otroke oblačimo v zaščitna oblačila — rumene, svetle, citronove barve. Tudi šolske torbe naj bodo opremljene s svetlobno odbojnimi materiali. Prvošolcem obvezno nadenimo okrog vratu rumeno rutico.

Starši, posvetujmo se s šolo, učiteljem, razrednikom, mentorjem. Njihove dragocene vsakoletne izkušnje bodo dobrodošle in prid našim osnovnošolcem. Upoštevajmo njihove nasvete in priporočila, saj končno vendar gre za varnost otrok, za varnost naših otrok.

Kaj pa ostali udeleženci v prometu? Vsi, prav vsi moramo biti tako zrele zavesti, da storimo vse, prav vse za varnost otrok kjerkoli se z njimi srečujemo. Če od otrok zahtevamo, da se v prometu ravnajo tako kot si želimo za njihovo varnost, potem tudi z našim ravnanjem pokažimo vzgled vzornega udeleženca v prometu.

Marjan Metljak

ZAHVALA POSTAJI MILICE

Ni dolgo tega kar se je urejeval dvoirišni prostor med bloki pri postaji milice Šiška (med Celovško cesto in Gorazdovo). Zaradi tega je nastal problem parkiranja avtomobilov stanovalcev teh blokov. V teh težavah jim je priskočila na pomoč postaja milice, ki jim je za ta čas odstopila svoj parkirni prostor.

Za to lepo gesto od strani miličnikov se postaji milice-Siška zahvaljuje v imenu vseh stanovalcev Miroslav Velič.